

Prasība, kas celta 2021. gada 5. jūlijā – DZ Bank/VNV**(Lieta T-390/21)**

(2021/C 349/56)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: DZ Bank AG Deutsche Zentral-Genossenschaftsbank (Frankfurte pie Mainas, Vācija) (pārstāvji: H. Berger un M. Weber, advokāti)

Atbildētāja: Vienotā noregulējuma valde (VNV)

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Vienotā noregulējuma valdes 2021. gada 14. aprīļa lēmumu (SRB/ES/2021/22) par *ex ante* iemaksu Vienotajā noregulējuma fondā par 2021. gadu aprēķināšanu, ieskaitot tā pielikumus, ciktāl apstrīdētais lēmums, ieskaitot tā I pielikumu, II pielikumu un III pielikumu, attiecas uz prasītājas iemaksu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pakārtoti, ja Vispārējā tiesa pieņemtu, ka apstrīdētais lēmums atbildētājas nepareizas oficiālās valodas lietojuma dēļ juridiski nav spēkā un prasība atcelt tiesību aktu nav pieņemama, jo ir zudis tās priekšmets, prasītāja prasa

- atzīt, ka apstrīdētais lēmums juridiski nav spēkā, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasība ir balstīta uz desmit pamatiem, kas būtībā ir identiski vai līdzīgi lietā T-389/21 *Landesbank Baden-Württemberg/VNV* izvirzītajiem prasības pamatiem.

Prasība, kas 2021. gada 5. jūlijā – Deutsche Kreditbank/VNV**(Lieta T-391/21)**

(2021/C 349/57)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Deutsche Kreditbank AG (Berlīne, Vācija) (pārstāvji: H. Berger un M. Weber, advokāti)

Atbildētāja: Vienotā noregulējuma valde (VNV)

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Vienotā noregulējuma valdes 2021. gada 14. aprīļa lēmumu (SRB/ES/2021/22) par *ex ante* iemaksu Vienotajā noregulējuma fondā par 2021. gadu aprēķināšanu, ieskaitot tā pielikumus, ciktāl apstrīdētais lēmums, ieskaitot tā I pielikumu, II pielikumu un III pielikumu, attiecas uz prasītājas iemaksu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pakārtoti, ja Vispārējā tiesa pieņemtu, ka apstrīdētais lēmums atbildētājas nepareizas oficiālās valodas lietojuma dēļ juridiski nav spēkā un prasība atcelt tiesību aktu nav pieņemama, jo ir zudis tās priekšmets, prasītāja prasa

- atzīt, ka apstrīdētais lēmums juridiski nav spēkā, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza astoņus pamatus.

1. Pirmais prasības pamats: Lēmums esot pretrunā Regulas (ES) Nr. 806/2014 ⁽¹⁾ 81. panta 1. punktam, to skatot kopsakarā ar Padomes Regulas Nr. 1 (1958. gada 15. aprīlis) ⁽²⁾ 3. pantu, jo tas nav ticis sagatavots oficiālajā valodā, kas ir jālieto attiecībā uz prasītāju, proti, vācu valodā.
2. Otrais prasības pamats: Lēmumā neesot ievērots pienākums norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. panta otro daļu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 41. panta 1. punktu un 2. punkta c) apakšpunktu, jo tajā esot virkne trūkumu pamatojumā, it īpaši, kad atbildētāja ir piemērojusi neskaitāmas likumiski piešķirtas novērtējuma brīvības un nav atklājusi citu iestāžu datus.
3. Trešais prasības pamats: lēmums esot pretrunā prasībai par efektīvu tiesību aizsardzību saskaņā ar Hartas 47. panta 1. punktu, jo lēmuma pārbaude tiesā praktiski neesot iespējama un tādēļ prasītājai esot liegta efektīva tiesību aizsardzība.
4. Ceturtais pamats: ar 4.–9. pantu, kā arī I pielikumu Deleģētajā regulā (ES) 2015/63 ⁽³⁾, tās ar Deleģēto regulu (ES) 2016/1434 ⁽⁴⁾ grozītajā redakcijā (turpmāk tekstā – “Deleģētā regula”), esot pārkāptas augstāka juridiska spēka tiesību normas, jo ar tiem esot padarīta neiespējama lēmuma pārbaude tiesā un tādēļ prasītājai esot liegta efektīva tiesību aizsardzība.
5. Piektais prasības pamats: ar Deleģētās regulas 6., 7. un 9. pantu, kā arī I pielikumu tiekot pārkāptas primārās tiesības, jo tie tostarp esot pretrunā prasībai par riskam pielāgotu iemaksas aprēķinu, samērīguma principam un prasību pilnībā ņemt vērā lietas faktiskos apstākļus.
6. Sestais prasības pamats: lēmums esot pretrunā prasītājas darījumdarbības brīvībai saskaņā ar Hartas 16. pantu un samērīguma principam, jo pamatā esošie riska korekcijas reinātāji neesot saskanīgi ar prasītājas riska profilu, kas ir labāks par vidējo.
7. Septītais prasības pamats: lēmums esot pretrunā Hartas 16. un 20. pantam, kā arī samērīguma principam un tiesībām uz labu pārvaldību, jo atbildētāja esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas, īstenojot virkni rīcības brīvību.
8. Astotais pamats: Deleģētās regulas 20. panta 1. punkta pirmais un otrais teikums esot pretrunā Direktīvas 2014/59/ES ⁽⁵⁾ 103. panta 7. punktam, kā arī prasībai par riskam atbilstīgu iemaksu aprēķināšanu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.).

⁽²⁾ Regula Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas (OV 1958, 17, 385. lpp.).

⁽³⁾ Komisijas Deleģētā regula (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2015, L 11, 44. lpp.).

⁽⁴⁾ Komisijas Deleģētā regula (ES) 2016/1434 (2015. gada 14. decembris), ar kuru labo Deleģēto regulu (ES) 2015/63, ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2016, L 233, 1. lpp.).

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.).